

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 236

гр. Благоевград, 02.03.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на втори март през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надя Узунова

Членове: Николай Грънчаров
Гюлфие Яхова

като разгледа докладваното от Надя Узунова Въззивно частно гражданско
дело № 20231200500172 по описа за 2023 година

Производството е образувано по частна жалба, подадена от "Агенция за събиране на вземания", ЕАД против разпореждане № 3320/22.12.2022 г., постановено по ч.гр.д. 2876/2022 г. по описа на РС-Благоевград, в частта с която е отхвърлено заявлението им за издаване на заповед за изпълнение за договорно възнаграждение в размер на 78.04 лв., начислено за периода от 19.08.2021 г. до 13.01.2022 г., на основание чл. 413, ал. 2 във вр. с чл. 274 и сл. ГПК.

Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на разпореждането в атакуваната част. Сочи, че според чл. 10, ал. 2 от ЗЗД МС може да установява горна граница на договорната лихва, каквато понастоящем горна граница не съществува. ПМС № 72/8.4.20.1994 г. касае определяне на законна лихва за просрочени задължения и затова няма приложения към размера на уговарянето на възнаградителната лихва. Акцентира, че според ЗПК максималния размер на годишния процент на разходите, изразяващ общите разходи по кредита, включващи в себе и лихви, и всякакви разходи, комисиони и възнаграждения, не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с ПМС, което е 50% и което императивно изискване на закона в случая е спазено, поради което няма как да се счете, че уговорената договорна лихва е неправноправна клауза. Това следва и по арг. от чл. 145, ал. 2 ЗЗП.

Частната жалба е подадена в срок, от легитимирано лице, против подлежащ на атакуване акт, поради което е допустима.

За да се произнесе по основателността ѝ БлОС съобрази следното:

"Агенция за събиране на вземания", ЕАД депозира заявление пред РС-Благоевград за издаване заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК против Д. П. Б.

за следните суми, дължими по договор за паричен заем № 521112/29.4.2021 г.: главница в размер на 929,76 лв.; договорна лихва в размер на 78.04 лв., начислена за периода от 19.08.2021 г. до 13.01.2022 г., обезщетение за забава в размер на 518,16 лв., за периода от 20.8.2021 г. до датата на подаване на заявлението в съда, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до изплащане на вземането. Претендират се съдебни разноски в размер на 30.52 лв. – държавна такса и 75 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

С разпореждане в атакуваната му част РС е отхвърлил заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за договорно възнаграждение в размер от 78.04 лв., начислено за периода от 19.08.2021 г. до 13.01.2022 г.

За да отхвърли претенцията съдът е счел, че клаузата за договорно възнаграждение, с което е уговорен ГЛП 40.05% накърнява добрите нрави. Според РС договорената лихва не може да надвишава трикратния размер на законната лихва при просрочие определен с ПМС за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължение, поради което и договарянето на възнаградителната лихва в настоящия казус над 4 пъти над законната нарушава изискванията за еквивалентност на престациите, не отговаря на изискванията за добросъвестност и затова се явява неравноправна на основание чл. 143, ал. 1 и 2 от ЗЗП. А съгл. чл. 146, ал. 1 от ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни.

Становището не се споделя от БлОС.

От приложения към заявлението договор, се установява, че на 29.4.2021 г. страните сключват договор за потребителски кредит № 521112 за сумата от 1500 лв., за срок от 8 месеца, със седмична погасителна вноса от 50.39 лв., дължима на конкретно посочени дати в погасителния план, при ГПР - 49.88 %, и годишен лихвен процент от 40.05%. В договора е отразено, че общата дължима сума по кредита възлиза на 1 748,30 лв. Към договора има погасителен план.

Съгласно чл. 411, ал. 2 ГПК РС издава заповед за изпълнение, освен когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави – т. 2 или искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това - т. 3.

Видно от договора годишния процент на разходите /ГПР/ е 49.88 %, което е в допустимия размер по чл. 19, ал. 4 от ГПК, забраняващ уговарянето му над петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с ПМС /т.е. над 50%/. Ето защо и предвид, чл. 19, ал. 1 от ЗПК, според който ГПР по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи, които включват и лихвите наред с изброените още в нормата, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредничество за сключване на договора, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, следва извода, че уговорения размер лихва като годишен лихвен процент от 40, 05% не противоречи на закона.

Доколкото годишния процент на разходите не противоречи на конкретна норма от закона, част от които е и лихвата, то не може да се счете, че размерът ѝ противоречи на добрите нрави.

Законодателят за да възприеме законов критерий за ГПР е отчел, че размерът на договорената възнаградителна лихва за предоставяне на средства на потребителя не винаги е меродавен за оскъпяване на кредита, защото към него може да се насложат допълнителни разходи като такси, комисиони, други разноски и те да увеличат кредитната тежест за кредитополучателя. За да бъде избегната подобна злоупотреба, е предвидил като критерий максимален размер на годишния процент на разходите по кредита и това е пределът, до който може да се зачете като непротиворечащо на морала и добрите нрави общото оскъпяване на кредита.

Клаузата за договорения размер лихва не е и неравноправна. Нормата на чл. 145, ал. 2 ЗЗП повелява, че не могат да се проверяват за неравноправност уговорките, които касаят основния предмет на договора, стига да са ясни и разбираеми, а уговорката за възнаградителната лихва касае именно основния предмет на договора, а тя е достатъчно ясна и разбираема.

Поради изложеното БлОС отменя атакуваното разпореждане и постановява РС да издаде на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за договорната лихва .

С оглед изхода на въззивното делото на жалбоподателя се дължат разноски за пред РС за държавна такса в размер на 5.52 лв. и приспаднатия размер от 20 лв. от определения от РС общ размер от 50 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от изложеното и на основание чл. 413, ал. 2, чл.279 във вр. с чл. 274 и сл. и чл. 410 и сл. ГПК, БлОС

ОПРЕДЕЛИ:

Отменя разпореждане № 3320/22.12.2022 г., постановено по ч.гр.д. 2876/2022 г. по описа на РС-Благоевград, в атакуваната част, с която е отхвърлено заявлението на Агенция за събиране на вземания“, ЕАД за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410, ал. 1 ГПК против длъжника Д. П. Б. за договорна лихва в размер от размер на 78.04 лв., начислена за периода от 19.08.2021 г. до 13.01.2022 г. като вместо това постановява:

Да се издаде заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по заявлението на Агенция за събиране на вземания“, ЕАД, с ЕИК 203670940 против длъжника Д. П. Б., с ЕГН ***** за сумата за договорна лихва в размер на 78.04 лв., начислена за периода от 19.08.2021 г. до 13.01.2022 г., ведно със законната лихва върху нея считано от 21.12.2022 г. до окончателното ѝ заплащане, както и за неприсъдените разноски, направени пред РС за държавна такса от 5.52 лв. и за разноските за юрисконсултско възнаграждение в размер на 20 лв.

Връща делото на РС- Благоевград за издаване на допълнителна заповед

за изпълнение, съгласно настоящото определение.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____